

Hoofdstuk 1

Grijzer dan dit kan het niet worden. Buiten staat een dik wolkendek aan de hemel en het is moeilijk je voor te stellen dat daarachter ergens de zon schijnt. Mijn spiegelbeeld in het keukenraam laat een redelijk uitziende veertiger zien met stoppels op zijn kin en kop.

Volgens mijn vrouw Marit ben ik charmant, maar ook een beetje lomp. Omdat ik dat combineer met trouw en liefde pas ik goed bij haar, zo zegt ze. Zijzelf is een schoonheid die elke man zijn hoofd laat draaien als ze langsloopt, of in ieder geval zijn ogen. Onbegrijpelijk wat ze in mij ziet, maar ik ben er wel blij mee. Ik draai me half om en kijk naar mijn profiel in het raam. Die lichte bolling op mijn buik staat me niet aan, ook die ronde rol om mijn middel niet.

Voor de zoveelste keer beloof ik mezelf dat ik meer ga trainen en ik pak een koek uit de trommel die voor me staat. Deze telt nog niet, dat biertje straks ook niet, morgen ga ik beginnen. Zolang ik geen tasje onder die buik kwijt kan ben ik tevreden. Een maatje van me zegt altijd: 'Zolang je nog je eigen jongeheer kan zien, ben je veilig, als je moet zoeken ben je te laat.' Voor de vroege ochtend is dit wel genoeg zelfbeschouwing en ik draai mijn reflectie de rug toe.

Dit weekje ben ik vrij, dus geen diepe shit deze week. Ik ben internetondernemer en heb een paar webwinkels in cadeaus, bierglazen, skischoenen, horloges, vliegers en hengels. Mijn voorraad ligt in een depot. Na een ontvangen order op een webwinkel mail ik er een pakbon naartoe. Het artikel wordt uit het depot gehaald en opgestuurd.

Klinkt simpel, en dat is het ook. Dat betekent een flexibele werkplek. Mijn telefoon en mijn computer zijn mijn kantoor, maar nu even niet. De handel heb ik deze week uitbesteed aan een vriend-collega, dat doe ik ook voor hem als hij een weekje

weg wil. Hij handelt iets in sportkleding en ondergoed, dus we bijten elkaar niet. Als ik naar buiten kijk zie ik dat het bijna donker is, en ik negeer mijn spiegelbeeld in het raam. De zomer zou al ruim een maand 'zomer' moeten zijn, maar die teller loopt duidelijk achter. De temperatuur is dezelfde als we in december hadden, en toen scheen de zon tenminste nog.

Bij het koffiezetten pak ik de laatste pad uit het pak. Verdomme, moet ik toch nog boodschappen halen, ik dacht dat ik genoeg had voor de komende dagen. Het is niet anders, het zal vaker gebeuren de volgende drie weken. Ik ben alleen thuis; koning Willem. Mijn vrouw is op vakantie met haar zussen en gaat dan op bezoek bij haar moeder.

'Zeg, hou je het een beetje rustig en schoon?' vraagt ze nog, terwijl ik haar afzet op Schiphol.

'Tuurlijk meid,' antwoord ik plechtig. Aan haar gezicht zie ik dat ze er geen steek van gelooft. De vorige keer kwam ze eerder thuis en ik had de avond daarvoor een voetbalavond gehad met vrienden, het was voorzichtig gezegd een bende. Of beter gezegd, een teringzooi! Onze club had de beker gewonnen en de hele straat zat op een gegeven moment in ons huis.

We zongen het lied 'Vogeltje wat ben je vroeg' en opeens was het acht uur in de ochtend en dropen de eerste mensen pas af. Sommigen lagen nog ergens lazarus in huis en plots kwam mijn vrouw thuis.

Ik heb haar nooit horen vloeken, ook die dag niet. Als er echter iemand kan vloeken met een gezichtsuitdrukking, dan kan zij het. Ze moest veel moeite doen om beheerst te klinken en ijsig siste ze in mijn oor: 'Ik ga naar kantoor wat administratie doen en als ik over twee uur thuiskom, is dit hele huis schoon. Dat lijkt mij niet te veel gevraagd, of wel soms?' Ik kon niet anders dan voorzichtig suffig knikken terwijl ik een draaiende kamer weer tot stilstand probeerde te krijgen. Deze keer zou ik

het niet zover laten komen. Het voetbal is afgelopen en de straat is uitgestorven, het is vakantietijd. Met een kop koffie in mijn hand staar ik naar buiten en zie de regen met bakken naar beneden komen. Niets gepland vandaag, en er staan geen klusjes op het programma. Kiezen valt niet mee. Ik kan mijn administratie bijwerken of ik pak een potje bier en ga een filmpje kijken. Uit de koelkast haal ik een flesje Hertog Jan. Het is wel wat vroeg voor bier, maar zoals een wijs gezegde luidt: het is ergens op de wereld nooit te vroeg voor bier en vandaag is dat hier.

Grijnzend bedenk ik dat de administratie wel vaker verliest. Ik haal mijn schouders op en besef dat ik nog twee dagen heb voor ik de belastingaangifte moet doen, dus dat zou voldoende moeten zijn. Hoewel ik de vorige keer te laat was en direct een blauwe envelop met een waarschuwing in de bus vond.

Langzaam laat ik me zakken in de splinternieuwe lederen bank en ik kijk tevreden om me heen. We hebben wat geld gebruikt de laatste tijd, alles om me heen is nieuw. Mijn schoonmoeder heeft haar flat verkocht en het geld verdeeld onder haar dochters. We hebben ons deel in en rond het huis goed besteed. Uiteraard ken ik de verhalen en grappen over schoonmoeders, maar die van mij is tof, zonder meer. Ze heeft er financieel voor gezorgd dat we voor onszelf konden beginnen, dat zal ik nooit vergeten. Buiten dat heeft ze natuurlijk een lekkere dochter, bloedmooi en lief. Er staat ook een nieuwe auto voor de deur.

Ik steek de fles omhoog en proost op haar gezondheid. 'Proost schoonmamma!' roep ik door het huis.

Met een druk op de afstandsbediening van de tv begint de telefoon te rinkelen. Dat is nog eens techniek, bedenk ik, hoewel ik zeker weet dat onze telefoon niet reageert op welke moderne pulsen van welke afstandsbediening dan ook. Hij stamt nog uit de vorige eeuw, heeft niets van doen met een app

of digitale schermpjes. Er is niet eens te zien wie er belt of heeft gebeld, ik kan er gewoon mee bellen en gebeld worden. Een gewone telefoon, hij doet waar hij voor gemaakt is, bellen. Zoals nu dus.

Onze telefoon hangt in de gang en op mijn weg daarnaartoe stoot ik mijn teen aan de deurpost en ik moet even wachten tot ik opneem. Ik kan niet voorkomen dat ik mijn naam iets verwrongen in de hoorn hijg en hoor niets.

'Hallo,' roep ik een beetje geïrriteerd, ik heb er een bloedhekel aan als iemand zijn of haar naam niet noemt in de telefoon, 'is daar iemand?'

Net als ik wil ophangen hoor ik: 'Goedemorgen, spreek ik met Willem Molenaar?'

'Ja,' antwoord ik, 'Willem hier, en wie bent u?'

'Ach, goedemorgen,' zegt de stem, 'ik dacht dat ik verkeerd verbonden was, ik hoorde alleen een soort gehijg in de lijn.' Ik mompelt een excuus en hij vervolgt: 'U spreekt met Diks van de SISO-bank, ik zou u graag even willen spreken.'

'Nou, volgens mij doet u dat nu,' probeer ik gevat te zijn, 'zegt u het maar, wat kan ik voor u doen?'

'Ik zou het met u graag hebben over uw geblokkeerde creditkaart en de nogal vreemde geldstroom over de rekening die daaraan gekoppeld is.'

'Geblokkeerde creditkaart?' antwoord ik. 'Wat bedoelt u?'

Ik weet van niets, ik heb hem vorige week nog gebruikt bij een internetwinkel, hij deed het prima.

'Gokt u wel eens?' vraagt hij.

'Ehh ... ,' begin ik, mijn aarzeling is net te lang.

Ik heb vroeger een klein gokprobleem gehad, maar dat ligt achter mij en behalve een klein gokje op de renbaan en af en toe een casinobezoekje kan ik dat redelijk goed beheersen.

'U gokt dus,' zegt hij afgemeten. 'Als je dat gokken wil noemen, ja dus,' zeg ik net zo afgemeten terug.

'Gokt u ook op internet?' vraagt hij. Nog voordat ik antwoord kan geven plakt hij zijn volgende vraag er naadloos achteraan. 'En gebruikt u daarvoor uw creditkaart?'

Net terwijl ik me afvraag of je op internet kan gokken zonder creditkaart besef ik dat ik dat nog nooit gedaan heb.

Goh, denk ik, ik heb nog nooit op internet gegokt, hoe zou dat zijn? Terwijl ik de mogelijkheden overweeg onderbreekt hij mijn gedachtegang.

'En,' vraagt hij, 'gokt u wel eens op internet met uw creditkaart?'

'Nee', zeg ik kort, 'absoluut niet.' Ik vertel hem maar niet dat ik straks zeker even ga rondneuzen op internet om te kijken wat de mogelijkheden zijn.

'Weet u dat zeker?' vraagt hij.

'Ja, mijnheer Diks,' antwoord ik bits, 'dat weet ik zeker.'

'Neemt u mij niet kwalijk,' zegt hij verzoenend, 'ik moet dit vragen, het is protocol bij dit soort gevallen.'

'Dit soort gevallen?' vraag ik bevreesd.

'Ja,' zegt hij, 'uw creditkaart is namelijk vorige week gebruikt op websites in de USA. De creditkaart is tot aan de limiet gebruikt, tot 20.000 dollar.'

De hoorn glipt uit mijn handen en ik kan nog net voorkomen dat hij op de tegelvloer uit elkaar spat. Ik stamel: 'Jezus,' en val stil. De stem van Diks hoor ik op de achtergrond, maar mijn gedachten lopen te snel door elkaar heen om hem te volgen. Mijn aankopen van vorige week op internet, bedenk ik, waren niet zo veilig als ik dacht. Direct weet ik welke het was. Ik wilde in de USA een openhaardblok kopen dat hier in Europa niet te krijgen was. Zo lang had ik er naar gezocht en ik wilde het hebben. We hebben een oude houtkachel in de kamer staan en ik werd niet goed van dat gesjouw met hout. Bovendien was het altijd te warm of te koud, dus bedacht ik dat een elektrisch haardblok handig zou zijn. Nu werd ik niet blij van al die plastic

blokken namaakhout die ik tegenkwam in de winkels, dus ging ik het internet op.

Zo kwam ik op een site in de USA terecht. Daar zag ik een prachtig haardblok met ledverlichting die vlammen projecteerde op een achterwand. Het leek net echt haardvuur. Het filmpje op YouTube dat ze op de site lieten zien, deed me besluiten het blok te kopen. Het geheel was prachtig en precies wat ik wilde. De blokken pulseerden in licht en je durfde ze niet aan te raken, uit vrees voor brandwonden.

Verder zat er een verwarming in, zodat het ook nog functioneel was. De site bood een service aan voor buitenlandse bezoekers die doorverwees naar een andere website die aankopen vanuit Europa regelde.

Normaal gesproken doe ik dergelijke aankopen via PayPal, wat veilig is. Dan kan er namelijk nooit meer afgeschreven worden van je rekening dan het bedrag van je aankoop. PayPal was echter op dat moment niet bereikbaar en omdat ik op de site alles al had ingevuld koos ik daar een andere betaalmethode: de creditkaart.

Bij het kiezen van de methode was het net alsof de verbinding even verbroken werd, het scherm ging enkele seconden op zwart. Ik dacht dat het de schermbeveiliging was en drukte op de spatiebalk om weer beeld te krijgen.

Er stond een grote knop in beeld die 'Bevestig' meldde. Na bevestiging kreeg ik een betaalscherm in beeld zoals ik er al vele had gezien en ik voltooide de betaling.

Ondanks dat ik duidelijk gepakt was had ik bewondering voor de techniek die mijn oplichters hadden gebruikt. Met mijn winkels gebruik ik op internet ook diverse betaalsystemen en als ondernemer weet ik er wel het een en ander van, tenminste, dat dacht ik. Ik ben altijd heel erg oplettend bij aankopen op internet, maar in dit geval had ik niets gemerkt.

Fuck, hebben ze me gelijk aan mijn staart, dat is een verdomd duur openhaardblokje, denk ik bij mezelf. Terwijl Diks

nog steeds praat onderbreek ik hem: 'Meneer Diks, excuus, ik heb niets gehoord van wat u zei, kunt u het even herhalen?' De zucht door de hoorn vertelt dat Diks nog een lange dag voor de boeg heeft en ik hoop voor hem dat hij ook nog leuke dingen mag doen vandaag.

'Gaan we dan maar weer,' zucht hij. 'Allereerst goed nieuws, bij overmacht bent u verzekerd. Als blijkt dat u nog nooit gegokt hebt op internet en daar geen verleden heeft waaruit blijkt dat u regelmatig dit soort sites bezoekt, krijgt u het volledige bedrag vergoed.'

Terwijl ik de SISO-bank al een plek in de hemel beloof, gaat hij verder: 'Echter, als blijkt dat u gokt op internet of de kaart met risico heeft gebruikt kan de bank de verzekering afwijzen. Soms gebeurt dat, niet vaak, maar soms vindt de bank dat mensen bij aankopen op internet onzorgvuldig zijn geweest.

We gaan een onderzoek starten en in de loop van de week hebben wij weer contact over het vervolg. Uw kaart blijft tot die tijd geblokkeerd. Hopelijk heeft u hem deze week niet nodig.'

De woordenstroom is niet te stoppen en stort als een waterval over me heen.

'Verder blijkt dat er op uw rekening vreemde geldstromen plaatsvinden, of beter gezegd, plaatsvonden. Op donderdag 9 mei is er een bedrag gestort van twee miljoen euro...'

Mijn mond valt open en ik mompel verbaasd 'Tering' in de hoorn.

Hij vervolgt onverstoord: ' ... dat nog geen minuut later weer naar een andere rekening is overgemaakt. Een uur later wordt hetzelfde uitgevoerd en later op de dag nog een keer.

'Dat betekent ... ' begint hij, ik maak de zin voor hem af: 'dat er 6 miljoen voor even gestald is op mijn rekening.'

'Ja, inderdaad,' zegt hij, 'daar zijn we heel alert op, alles wijst op criminele activiteiten. Het bedrag is overgemaakt naar een rekening in Panama. Naar een import/exportbedrijf genaamd Trans Motion.' Dat alles zegt hij in één ruk door zonder adem te

halen en hij voegt er nog aan toe: 'Kent u dat bedrijf soms?' Ik probeer mijn chaotische gedachtegang tot bedaren te brengen en slaag slechts ten dele.

'Nee,' antwoord ik, 'waarom zou ik?'

'Tja', zegt hij voorzichtig, 'we hebben redenen om te denken dat u het bedrijf wel kent.'

'Hoezo dan?' roep ik geïrriteerd en net iets te hard in de hoorn.

'Wel,' vervolgt hij, 'omdat u de eigenaar bent van dat bedrijf!'

Wezenloos staar ik naar de telefoon in mijn hand en ik merk dat mijn hand trilt. Dat zal niet de laatste keer zijn vandaag. 'Wat?' roep ik verbijsterd. 'Ik ben wàt?'

'De eigenaar, mijnheer Molenaar, eigenaar,' herhaalt Diks.

'Ik wens u nog een prettige dag en laten we afspreken dat ik u aanstaande vrijdag rond deze tijd bel om het onderzoek dat door de fiscale recherche gestart is nader te bespreken.'

'Fiscale recherche?' stamel ik.

'Ja, ook wel FIOD genoemd,' zegt hij nu monter, waarschijnlijk omdat zijn taak er nu bijna op zit. 'Rechercheurs van de fiscale afdeling kunnen ieder moment aan uw deur staan voor ondervraging van u inzake het onderzoek.'

Stamelend kan ik nog zeggen dat het goed is en ik hoor dat hij de verbinding verbreekt.

Nog minutenlang sta ik met de hoorn in mijn hand en probeer alles te verwerken. Nondeju, 20.000 euro weg, dat kan ik echt niet hebben.

Dat was het volledige werkkapitaal van het bedrijf. Als de bank het niet vergoedt heb ik een heel groot probleem.

Dan verder, 6 miljoen even op mijn rekening, dat klinkt minder erg.

Maar dat ik een bedrijf in Panama heb, dat is vreemd, zeer vreemd. Ik ben er nog nooit geweest, laat staan dat ik er een

bedrijf heb. Was dat niet dat land waar dat kanaal doorheen
liep? Shit, wat een ellende.

De deurbel gaat.

Hoofdstuk 2

De recherche laat er geen gras over groeien, denk ik terwijl ik naar de voordeur loop. Ik open de deur en kijk tegen twee boeventronies aan. Ze zijn niet anders te beschrijven, als dit rechercheurs zijn dan vreet ik ter plekke mijn pet op. Na jaren in een kroeg gewerkt te hebben heb ik daar best wel kijk op. Dit zijn mannen die opdrachten uitvoeren voor andere mannen die het niet zo nauw nemen met de wet, geen rechercheurs, zeker weten. De kleinste van de twee heeft een gezicht dat me aan een rat doet denken.

Met zijn valse glimlach, waarbij zijn bovenlip omhoog kruipt naar zijn neus, lijkt hij op een valse hond net voordat hij je grijpt. Het is een lichtgewicht, ik denk dat hij niet meer weegt dan 60 kg. Zijn huid is zo bleek als een gekreukelde oude krant die te lang in de zon heeft gelegen, hij ziet er ziekelijk uit. Hij doet me een beetje aan een gevangene in een oorlogskamp denken.

Zijn pak ziet er veel beter uit: een dure, iets glimmende stof met een krijtstreepje. Maatwerk, en kost waarschijnlijk een lieve duit, ik vind het in ieder geval mooi, mooier dan het ventje zelf.

Hij heeft een belachelijk hoedje op. Een soort jagershoedje met een groene streep en een veer erop. Het past totaal niet bij elkaar, maar zo te zien heeft hij daar geen enkele moeite mee. Over het pak draagt het ventje een jas waar ik misschien een jaar voor moet werken, puur zijde. Eronder een paar zwarte glimmende schoenen, dat merk ken ik toevallig, ik draag ze ook, Bommels.

Hij heeft duidelijk een back-up meegebracht. Zijn metgezel is zo breed als een deur en zal schoon aan de haak 120 tot 150 kg wegen. Zijn ene arm hangt als een kabeltouw langs zijn lichaam en met zijn andere houdt hij een paraplu vast die zijn

baas droog houdt. Het eerste wat opvalt zijn de oren die uit de wallen en plooiën van zijn gezicht steken. Ze zijn enorm en vangen heel wat regenwater, de stralen druipen van zijn oorlellen. Tussen de huidplooiën die aan zijn gezicht hangen zie ik een paar kraaloogjes priemen. Hij doet me aan een trol uit de Efteling denken. Ik schenk hem een valse lach en denk: je kunt zo gaan bijbeunen in het spookjesbos. Ik krijg ook van hem een valse glimlach en zie een rij slecht onderhouden bruine tanden, waarvan een aantal is afgebroken. Zo netjes als zijn baas eruitziet, zo haveloos is de trol gekleed. Een wijde joggingbroek zit halverwege zijn lichaam gesnoerd, waarbij de vetrollen over beide kanten van de riem hangen.

Een T-shirt dat ooit wit is geweest, zit in de broek gepropt. Zijn blote voeten zitten in slippers. Verder niets, hij heeft geen jas aan en is zeiknat doordat hij naast de plu staat.

De trol spuugt richting de grond, waarbij de straal een andere kant op gaat dan zijn bedoeling was. Waarschijnlijk is hij die afgebroken tanden vergeten. Hij raakt de jas van zijn baas vol en kijkt verschrikt op of die het gemerkt heeft. Een bruine straal loopt op de dure jas en veroorzaakt een lang en slijmerig spoor.

Zo, denk ik, die meuk gaat er nooit meer uit, en ik knik hem vriendelijk toe.

Hij kijkt vals terug, knikt langzaam en beweegt zijn vinger horizontaal langs zijn nek.

De boodschap is duidelijk.

Het ventje de rat vraagt dringend of ze binnen mogen komen. Dat dringende verzoek laat hij vergezeld gaan van het openslaan van zijn colbert, ik zie een kolf van een pistool uit zijn broeksband steken. Ik doe een stap terug en gebaar dat ze naar binnen kunnen gaan. De trol perst me bij het binnengaan tegen de wand van de hal en ik verlies even al mijn lucht. Hij tikt me net te hard tegen de zijkant van mijn gezicht met zijn vlakke hand en zegt minzaam: 'Lopen, eikel, dames gaan voor.' De rat

is inmiddels in de huiskamer en gaat op een van de stoelen van het bankstel zitten. Hij kijkt fluitend rond. 'Zo, jochie, je hebt hem wel buiten laten hangen, hè! Dat ziet er fraai uit, allemaal nieuw. Dat moet een paar rotcenten gekost hebben, of niet dan?' Ik ga verdwaasd op de bank zitten en reageer niet. De trol ploft naast me neer, haalt direct uit en zegt: 'Wel netjes antwoord geven, hè pik!' Zijn hand begraaft zich diep in mijn buik en ik ben weer al mijn lucht kwijt.

'Hou je poten thuis, klootzak,' roep ik en ik wil hem een elleboog verkopen. Daar is de trol niet van onder de indruk en hij pakt met speels gemak mijn arm en draait hem om. Het resultaat is dat ik een halve draai in de lucht moet maken om mijn arm niet te breken en met mijn gezicht op de bank terechtkom. De trol duwt mijn hoofd in de bekleding en gaat op me zitten. Ik word begraven in mijn eigen bank en kan niets meer.

Gedempt hoor ik de rustige stem van de rat. 'We moeten even praten, kan dat? Laat hem los,' zegt hij tegen de trol. 'Als hij moeilijk doet mag je weer.'

De trol pakt me in mijn nek en gooit me in de hoek van de bank.

Door de duw stikt mijn adem en ik hijg: 'Wat is dit? Wat moeten jullie van mij?'

De vinger van de trol priemt in mijn borst en hij zegt dreigend: 'Alleen lullen als je gevraagd wordt om te lullen, begrepen pik?'

Zijn adem valt als een deken om me heen en ik moet moeite doen om niet te kokhalzen.

'Ughh ... ' zucht ik, 'met zo'n lucht moet er iets rotten in dat vette lijf van je, heb je een dooie rat gegeten of zo?'

Hij raakt me met de vlakke kant van zijn hand vol op mijn hoofd. Ik voel een kies afbreken en verdoofd voel ik mijn wang dik worden. Een beweging van de rat en de trol stopt abrupt, het gebaar is duidelijk: zitten. Hij gaat weer braaf zitten en kijkt

nieuwsgierig rond alsof er niets gebeurd is. Hij heeft een domme glimlach op zijn gezicht. Naar hem kijkend tik ik op mijn zwarte T-shirt, daar staat in grote witte letters 'No Brain, No Pain'. Zijn ogen worden even groot, maar hij haalt dan zijn schouders op, hij begrijpt er niets van. De rat is duidelijk de baas en ik richt mijn aandacht op hem.

'Kunnen we praten?' vraag ik.

'Zeker,' zegt hij, 'vertel mij even hoe je dit allemaal betaald hebt. Ik zie allemaal nieuwe spullen, buiten staat een nieuwe auto, hoe zit dat? Hoe heb je dat gedaan?'

'Erfenis ... ' begin ik, maar de rat heeft al een teken gegeven en nog steeds sneller dan verwacht krijg ik een geweldige knal voor mijn kop van de trol. Ik had hem niet eens zien bewegen.

'Geen gezeik,' zegt de rat, 'waar is het geld? We komen zes miljoen tekort en zo te zien heb je al iets daarvan gebruikt, waar is de rest?'

Ongelovig kijk ik hem aan en dan begrijp ik het verband. Het drieluik Diks-Trol-Rat komt bij elkaar. De creditkaart, zes miljoen op mijn rekening en nu deze twee halfgare malloten in mijn huis. Het resultaat is dat ik besef dat ik een probleem heb, een groot probleem.

De deurbel gaat.

Hoofdstuk 3

De man loopt mank en trekt bij elke stap zijn rechterbeen achter zich aan. Hij heeft een stok in zijn ene hand om zich enigszins staande te houden en in zijn andere hand draagt hij een vioolkoffer. De koffer is zwart en zo te zien veel gebruikt. De man is sjofel gekleed. Zijn lange zwarte jas heeft betere tijden gekend en de schoenen die eronderuit steken zijn ook versleten. Onder de jas draagt hij een smoezelig rood overhemd dat half uit zijn broek hangt. Er zit een lange scheur in zijn broek. Op zijn hoofd draagt hij een rode baseballpet van de Boston Red Sox, zijn blonde haar hangt in vette slierten in zijn nek. De klep van de pet rust op een grote pilotenzonnebril. Bij een nauwkeurige observatie zou iemand achter die bril zijn ogen constant heen en weer kunnen zien bewegen om de omgeving te verkennen. Maar terloops zou er een straatmuzikant te zien zijn die een plek zoekt om te spelen.

En dat is precies de bedoeling van zijn outfit. Het heeft hem genoeg moeite gekost om dit in zo'n korte tijd allemaal zorgvuldig te plannen. De voorbereiding is kort geweest, veel te kort. Normaal gesproken neemt hij minimaal veertien dagen om zich goed voor te bereiden, maar de opdrachtgever is duidelijk geweest. Verdubbeling van de gage, maar het moest wel binnen 24 uur gebeuren. De onzorgvuldige voorbereiding is tegen zijn principes en hij voelt zich er ongemakkelijk bij. Er zijn te veel omstandigheden waar hij misschien geen vat op heeft.

Normaal zou hij zijn opdracht nauwkeurig bestuderen en de dagelijkse routine van de man of vrouw (geen kinderen – nooit kinderen) volgen om de kennis daarvan te gebruiken bij de uitvoering. Hij is bijna een dag bezig geweest om de omgeving te verkennen en heeft een brandtrap ontdekt die hem naar de daken van het huizenblok zou kunnen brengen. Bij de

verkenning van de route is hij halverwege de trap aangevlogen door een valse hond; het beest had geen kans. Zijn mes heeft de kaken van het beest van onderaf doorboord en met een draai is de nek geknapt met het geluid van een oude tak in het bos. Het kadaver heeft hij op de terugweg in een biobak gegooid, dat vond hij wel netjes van zichzelf.

Nu is hij weer op weg naar de brandtrap en op de laatste meters verandert zijn looppatroon, de mankheid is verdwenen en hij springt de eerste vier treden atletisch omhoog. Onderweg naar boven trekt hij dunne chirurgenhandschoenen aan. De deur net onder het dak is afgesloten en hij bestudeert snel het slot.

Dat zou geen probleem moeten zijn, denkt hij en hij grijpt in zijn jaszak. Hij duwt het instrument, dat eruitziet als een zakmes, tegen het slot en drukt twee palletjes in. Uit het midden van het zakmes trekt hij een flexibele veer en voert die tussen de twee palletjes door in het slot. Met een droge klik valt het slot open, hij draait licht aan het mes en de deur draait naar buiten. Hij kijkt snel om zich heen en glipt naar binnen. Hij staat in de hal op de bovenste verdieping en moet nu nog naar het dak. Links naast de liftschacht ziet hij een deur die gemarkeerd is met 'Verboden toegang'. Dit soort borden heeft altijd al een grote aantrekkingskracht op hem gehad en hij trekt het zakmes weer uit zijn zak. Het is de toegang tot de kabelruimte van de lift en achter in het hok is een trap naar boven. Bingo, denkt hij.

Het dak is een veel betere locatie dan van buitenaf te zien is geweest, het biedt veel dekking doordat het vol staat met zonnecollectoren. Die heeft hij van beneden niet gezien doordat ze verder naar achteren op het dak staan. Er ligt geen grind, dat vaak op een plat dak ligt, maar het is bedekt met stil en glad teer, waar slechts hier en daar een paar plassen op liggen. Het begint te regenen en daar kan hij alleen maar blij om zijn. Hij zal niet te zien zijn vanaf de straat. Het zicht wordt door de regen

echter snel minder en hij moet opschieten. Hij kruipt naar de rand van het dak en oriënteert zich. Hij ziet het huis waar zijn doelwit zich zou moeten bevinden onder zich en duikt onder een zonnecollector. Het is perfect, realiseert hij zich, het doelwit bevindt zich pal voor hem op nog geen honderd meter afstand. Hij pakt een kleine verrekijker uit zijn zak en verkent het huis van zijn opdracht. Op de aanwijzingen in het rapport heeft hij een omschrijving gekregen van zijn doelwit, hij ziet de man op de bank zitten.

Die heeft een zwart T-shirt met witte tekst aan. Hij kan het opschrift 'No Brain, No Pain' duidelijk lezen. In zijn rapport staat dat de man getrouwd is, maar dat zijn vrouw op vakantie is. Vanuit zijn positie kan hij nu niet zien of er nog iemand anders in de kamer is. Het liefst wil hij wachten voor hij overgaat tot actie tot hij zeker weet dat zijn missie alleen is in het huis.

De aanwezigheid van een derde die de autoriteiten contacteert zou mogelijk zijn vluchttijd significant verkorten. Als de man alleen is zou het wel even kunnen duren voordat hij gevonden wordt.

Hij schuift de vioolkoffer naar zich toe en opent hem. Snel en secuur zet hij in enkele handelingen het geweer in elkaar. Het is een speciaal aangepaste Remington 24 Sniper. De loop is los demonteerbaar gemaakt en ingekort van 610 naar 410 mm. Daar kan dan een demper van 200 mm op gezet worden, zodat de oorspronkelijke loopafmeting van 610 mm weer bereikt wordt. Het framehuis van het geweer is 480 mm. Zo kan het makkelijker meegenomen worden en past het in een ruime vioolkoffer. Met magazijnen waar vijf patronen 7.62x51 mm in gaan heeft hij voldoende power voor elke klus.

Er staat weinig tot geen wind, maar de afstand is zodanig dat deze sowieso geen invloed zal hebben op de kogelbaan. Hij monteert de demper, het zal niet meer geluid maken dan een deur die dichtvalt. Het effect van de kogel des te meer, dat is verwoestend, zeker op een menselijk lichaam. Zoals altijd is het

geweer voor eenmalig gebruik, het zal straks verdwijnen in het kanaal waar hij langs kwam op weg naar zijn hotel.

Hij gebruikt het onderstel van de zonnecollectoren als steun en kijkt door het vizier naar beneden.

'Shit,' zegt hij zacht. Het T-shirt is duidelijk niet alleen, hij zit tegen iemand te praten. 'Jammer joh,' zegt hij tegen zichzelf, 'het moet toch gebeuren, dan maar wat sneller weg, het is niet anders.' Hij klikt het magazijn in de houder en legt zorgvuldig aan. De kruisdraden van het vizier staan precies in het midden van het hoofd van het T-shirt en hij ademt beheerst uit. Zijn vinger trekt de trekker langzaam naar achteren. Net als hij wil doordrukken staat het T-shirt op en verdwijnt uit zijn beeld. Vloekend laat hij de trekker weer los en zet de veiligheidspal terug. Hij kijkt over het vizier naar wat er beneden gebeurt.

Er lopen opeens verschillende personen door de kamer en hij kijkt vertwijfeld naar beneden. Moet hij doorgaan met zo veel getuigen? Hij kijkt op zijn horloge en bedenkt dat hij over twee uur en twintig minuten bij de gate moet zijn om zijn vliegtuig te halen. Het is nu of zijn vlucht annuleren.

Maar dat is een aanpassing die risico inhoudt, het principe bij hem is altijd 'HARD', wat wil zeggen: Hit, Aware, Run, Disappear. Dat is altijd succesvol geweest. Verdomme, denkt hij, dat krijg je met zo'n voorbereiding. Bekijk het maar, dan maar allemaal. Ze zijn gewoon op de verkeerde plek in zijn tijd. Vastbesloten controleert hij nogmaals het geweer en hij haalt de veiligheidspal over.

Hij heeft vijf patronen geladen en nog twee magazijnen extra. Hij pakt de extra magazijnen uit de koffer en legt ze onder handbereik.

Hij legt weer aan.

Hoofdstuk 4

De voordeur van ons huis zit in een inham, als iemand vanaf de straat daarin loopt kijkt hij eigenlijk direct de huiskamer in. Om dat te voorkomen hebben we daar een boompje geplant dat de inkijk tegengaat. Iemand die voorbij dat boompje loopt en bij de voordeur staat kan dus direct de huiskamer in kijken. De deurbel gaat.

De rat, trol en ik kijken gezamenlijk naar twee gezichten die voor het raam staan. In het raam is een bol gezicht van een vijftiger te zien met blauwe ogen en grijs haar, onder zijn neus hangt een grijswit snorretje. Hij moet een lange kerel zijn, want de bovenkant van zijn kruin komt bijna tot de bovenkant van het raamkozijn, dat op twee meter ligt. Het andere gezicht is van een jonge knaap, die onzeker naar binnen tuurt. Hij heeft bruin sluijk haar en daartussendoor staren grote bruine ogen naar binnen. Hij heeft een zenuwtic en schudt zijn hoofd voortdurend naar één kant. Het is alsof hij steeds zegt: kom mee dan, kom mee.

De grote houdt een identificatiebewijs tegen het raam en wijst naar de deur, zijn mond spelt duidelijk: 'Openmaken!' Ach, denk ik, daar zijn ze dan eindelijk, de rechercheurs.

Ik moet toegeven, terwijl de paniek in de ogen van de trol toeslaat, reageert de rat heel beheerst en sist tegen hem: 'Zitten blijven.' Hij draait zich half om en haalt het pistool uit zijn broeksband.

'Vraag of ze later terug kunnen komen,' zegt hij. 'Je bent met een zeer belangrijke zakendeal bezig. Voor het geval je wat wil proberen moet je weten dat niemand 6 miljoen waard is. Poeier ze af of ik schiet ze neer, aan jou de keus.'

'Blijf,' zegt hij tegen de trol, alsof hij het tegen een hond heeft. De trol, die van plan was op te staan, laat zich weer terugvallen op de bank en blijft braaf zitten. Hij heeft inmiddels wel een gekarteld mes uit een schede langs zijn been gehaald en legt het naast zich op de bank. Terwijl we naar de voordeur lopen zet de rat zijn pistool op scherp. Hij neemt net voorbij de deur positie in. Als de deur opengaat kunnen ze hem niet zien. Ik bedenk dat als ik de deur opendoe deze tussen hem en mij zit en ik misschien gewoon naar buiten kan stormen. Hij trekt me naar zich toe en ik voel het pistool in mijn ribben prikken.

Hij pakt me bij mijn shirt en trekt me naar beneden, zodat hij zachtjes in mijn oor kan praten.

'Niet doen,' sist hij, 'als je wilt vluchten zal ik je zeker weer vinden en heb je twee levens op je geweten, heb je het begrepen? '

Gehoorzaam knik ik, maar ik hoor eigenlijk niet wat hij zegt. Ik trek de voordeur open en gooi hem hard tegen de rat aan, die onderuitgaat.

'Pas op,' roep ik, 'ze zijn gewapend.'

De rat is te verrast, dit had hij nooit verwacht. Ik eigenlijk ook niet, ik volgde een ingeving en hoopte op het beste. In mijn hoofd heb ik het idee dat ik bij de rat en de trol ook niet veilig ben en ik moet ze kwijt, hoe dan ook.

Waar ik geen rekening mee heb gehouden is dat de vluchtweg geblokkeerd wordt door de rechercheurs, die meestal niet makkelijk opzijaan. De nieuwe gasten zien er niet alleen uit als rechercheurs, maar hebben ook het instinct dat erbij hoort. De grote man, die de ID-kaart nog in zijn handen heeft, trekt vlug zijn wapen en zakt door zijn knieën.

De rat ligt op de grond, maar is net iets sneller dan de lange rechercheur, richt zijn pistool pal tussen de ogen van de lange man en schudt zijn hoofd. De rechercheurs zien in dat ze kansloos zijn en volgen de aanwijzing om de wapens op de grond van de hal te leggen. De rat wenkt ze met de loop van het

pistool verder naar binnen. Het bloed stroomt uit een gapende wond aan zijn hoofd. Hij is blijkbaar goed geraakt door de deur, het is tenslotte massief merbau, best wel hard hout.

Woedend gooit de rat de deur dicht en hij geeft mij tegelijk een enorme hengst met het pistool. Ik ga neer als een zoutzak en ben even buiten bewustzijn. Heel even ben ik weg. Terwijl ik weer bijkom hoor ik een zware stem zeggen: 'Hier kom je niet mee weg, dat begrijp je toch hè? Je bedreigt een ambtenaar in functie!'

'Bek houden,' antwoordt de rat, maar ik hoor de twijfel in zijn stem. Hij heeft er natuurlijk geen rekening mee gehouden dat hij de politie op zijn dak kon krijgen.

Ik houd me stil en blijf roerloos liggen op de vloer van de hal.

'Er is nog niets gebeurd,' vervolgt de zware stem. 'We kunnen rustig overleggen hoe we dit gaan oplossen. Niemand hoeft hier wat aan over te houden,' zegt hij nog.

Nee, lekker, denk ik, je heb makkelijk lullen. Ik heb een gat in mijn kop en lig op de vloer in mijn eigen hal. Verder staan er vier kerels om me heen die ik hier helemaal niet wil hebben.

Waarschijnlijk ziet de rat dat hij in een onmogelijke positie is gekomen. Hij overweegt wat zijn mogelijkheden zijn en komt tot de conclusie dat er inderdaad nog weinig is gebeurd. Buiten het feit dat ze geweld hebben gebruikt tegen de bewoner, maar daar heeft de organisatie wel een advocaatje voor. Hij wijst met het pistool naar de huiskamer en zegt: 'Laten we even overleggen.'

De trol is inmiddels toch opgestaan en naar de hal gelopen, hij pakt me beet en gooit me met een gemak alsof hij een zakje snoepjes beet heeft de huiskamer in. Het T-shirt scheurt van mijn lijf en ik kom met ontbloot bovenlijf onder het raam tegen de verwarming terecht en begin opnieuw het bewustzijn te verliezen.

'Godv ... ' vloekt de rat, 'wat flik je nou, wat heb ik je gezegd? Blijf. En dat je moest gooien al helemaal niet, klootzak!'

De trol kijkt ietwat beschaamd naar de grond en mompelt: 'Sorry baas.'

Op de achtergrond hoor ik nog net wat plofjes met glasgerinkel om me heen en ik voel me wegglijden in een bodemloos gat.

Hoofdstuk 5

De man op het dak ziet verschillende mensen door de kamer lopen, een lichaam door de kamer vliegen en uit het zicht onder het raam vallen. Dat was niet het doelwit, dus dat maakt hem niet uit. Even wacht hij tot hij zijn opdracht weer goed in het vizier krijgt. Eerst ziet hij twee mannen binnenkomen met daarachter een klein mannetje met een pistool. Dan komt zijn doel in beeld. Het T-shirt komt de kamer in en de man schiet hem neer. Kalm maar snel schiet hij zijn magazijn leeg op de personen die in de kamer staan. Snel pakt hij het andere magazijn en laadt het geweer opnieuw. Hij kijkt om zich heen, maar uit niets blijkt dat iemand iets gezien of gehoord heeft. Hij kijkt weer door het vizier en ziet dat het T-shirt nog beweegt en probeert op te staan.

Ongelooflijk, die kerel is sterker dan hij dacht. Hij haalt de trekker nogmaals over en pompt nog twee kogels in de man met het T-shirt, die als een blok neergaat. Het shirt is over zijn gezicht gevallen en een gedeelte van de tekst is nog zichtbaar. 'No Brain' staat er. 'Dat is zeker,' denkt de man sarcastisch.

'Ik schiet de veters uit je schoenen, de vouwen uit je broek en het shirt van je lichaam.'

De man blijft nog even wachten om te kijken of er nog beweging is in de kamer, terwijl hij ondertussen de omgeving scherp in de gaten houdt. Er ligt nog iemand onder het raam en omdat hij niet van losse eindjes houdt geeft hij het nog een minuut. Zijn opdracht is klaar, maar getuigen laat hij liever niet achter. Net voordat hij wil opruimen ziet hij het kleine mannetje omhoogkomen, zijn pistool nog in zijn hand. Hij is duidelijk geraakt gezien zijn pak dat doordrenkt is met bloed. Hij richt zijn pistool op het raam, roept iets en schiet. De man op het dak

hoort het schot heel duidelijk. Bij hem trekt een grimas over zijn gezicht en hij mompelt 'slordig, slordig'. Dit heeft de hele buurt gehoord. Hij richt op het mannetje en drukt af. Nog voordat het geluid van de plof weg is heeft de man het geweer uit elkaar en bergt het geheel op in de koffer. Hij kijkt om zich heen, raapt de hulzen op die op het dak liggen en gooit ze in de koffer.

Na een vlotte controle of hij niets vergeten is snelt hij naar de brandtrap. Op zijn weg naar beneden ziet hij niemand. Op de straat krijgt zijn handicap weer vorm en slepend gaat hij op weg naar de openbare wc bij het park aan het kanaal. Hij loopt sneller dan hij normaal zou doen. Haast na een klus is niet goed, je vestigt de aandacht op je en in zijn beroep kan je die aandacht best missen. Er blijft echter wat knagen in zijn brein. Er was een persoon in die kamer die hij niet heeft kunnen raken, degene onder het raam. Een getuige van het hele gebeuren lag daar nog, maar is waarschijnlijk neergeschoten door dat kleine mannetje. Met een beetje geluk is hij nu ook dood, net zoals iedereen in die kamer. Jammer dat hij het niet zeker weet, maar ja, zijn doel heeft hij geraakt en dat was de hoofdzaak. Dat schot moet gehoord zijn door iemand en als die ene man onder het raam nog leeft en alarm slaat, moet hij ver weg zijn. Liefst in het vliegtuig.

Bij het kanaal gaat hij op een bankje zitten langs het voetpad. Overdag en bij mooi weer is het hier druk zoals hij gisteren heeft gemerkt. Nu, met dit gure natte weer, is er zelfs niemand die zijn hond uitlaat, of toch wel, een oud vrouwtje loopt aan een klein hondje te sleuren. Ze gluurde naar hem, maar loopt gewoon door. Geen probleem, hij heeft zijn vermomming nog.

'Mazzel oma,' mompelt hij, 'ik heb een hekel aan getuigen, van elke leeftijd.'

Het park is nu verlaten. Dat is prima voor hem. Hij gooit een euro in de automaat van de wc en gaat de aluminium cabine in.

Er is niet veel ruimte, maar hij heeft privacy en dat is het belangrijkste. Snel trekt hij zijn kleren uit en draait alles binnenstebuiten. Zijn zwarte jas wordt blauw, waarbij met een rits de lengte ingekort wordt. In enkele handelingen is de jas een jack geworden. Zijn broek wordt kaki en van een scheur is niets meer te zien, die zit nu aan de binnenkant. Zijn overhemd gaat in de koffer en hij houdt het zwarte T-shirt aan. De losse flappen waardoor zijn schoenen er versleten uitzagen, trekt hij eraf. De blonde pruik gaat in de koffer bij de hulzen en het geweer. De dunne handschoenen gooit hij er ook in. Zijn kortgeschoren kop geeft hem een militair uiterlijk. Dat komt overeen met wat er in een van zijn paspoorten staat.

Majoor Van Luitens, speciaal afgezant van de Nederlandse ambassade in Zuid-Afrika.

Een dienstbrilletje maakt het plaatje compleet en hij kijkt tevreden in de spiegel. Hij loopt de wc uit en deinst onwillekeurig terug als hij drie mannen ziet staan die hem observerend opnemen.

Shit, daar heeft hij helemaal geen zin in, en al helemaal geen tijd voor. Zijn vermomming is weg en hij voelt zich naakt. Verdomme, ze hebben zijn echte gezicht gezien. Dat en wat er in de koffer zit laten hem geen keus. Hij kijkt snel om zich heen, maar ziet niemand. De mannen denken dat hij om zich heen kijkt omdat hij hulp zoekt.

'Je hoeft niet te roepen ouwe,' zegt er een, 'niemand hoort je hier.'

De man heeft een nasale stem, waarschijnlijk door de grote haviksneus die naar voren steekt.

Hij ziet er onguur uit met zijn stoppelbaard en valse kleine oogjes. Zijn kaalgeschoren kop maakt het beeld niet veel beter. Hij heeft een mouwloos shirt aan en op zijn bovenarm is een hakenkruis zichtbaar. De majoor schat hem op een jaar of dertig.

De mannen vormen een halve cirkel en lopen langzaam op hem af. Het zijn geen figuren om de weg te vragen, meer types waarvoor iedereen graag een stukje zou omlopen. Maar daar doet de majoor al jaren niet meer aan. Het komt zoals het komt en gaat zoals het gaat, zegt hij altijd.

Het zijn alle drie vrij forse worsteltypes. Leden van een gang of in ieder geval onderwereldfiguren. De manier waarop ze staan doet hem daaraan denken. De andere twee mannen zijn ook kaalgeschoren en hebben ongeveer dezelfde leeftijd.

Ze hebben alle drie een zwart shirt aan met de tekst 'TO-Protect'. Hij heeft hier te maken met een lokaal beveiligingsbedrijf, buurtbende, of beide.

'Hee, ouwe,' roept de eerste man weer, 'heb je haast? Wat heb je in die koffer?' Ze zijn inmiddels tot enkele meters genaderd en de majoor laat de koffer met een klap op de grond vallen. Hij heeft zijn besluit genomen. Hij strekt zijn armen en laat met een polsbeweging zijn mes, dat in een holster op zijn onderarm zit, in zijn rechterhand glijden. De mannen hebben niets in de gaten, maar zien in het strekken van zijn armen een soort van overgave.

'Goed zo ouwe, je begrijpt het,' zegt dezelfde man. 'Als je nu ook je geld afgeeft, mag je zonder problemen vertrekken. Is dat niet aardig van ons?'

Een van de andere mannen haalt zijn hand over zijn kale hoofd en daar zit opeens een mes in. Hij komt langzaam op de majoor af. '

Je mag het zelf afgeven of we pakken het als je neer bent gegaan. Zeg het maar,' dreigt hij.

De majoor schudt langzaam zijn hoofd, die kale heeft het mes verkeerd beet, zo is hij altijd te laat, zeker bij hem.

Hij zegt: 'Jongens, ik heb hier niet om gevraagd, dus het is jullie eigen schuld, sorry.'

Het is even stil, maar dan barsten de mannen uit in een bulderend gelach. Maar ze zijn nog niet uitgelachen of de majoor schiet razendsnel naar voren. Het gaat allemaal veel te snel voor ze. De makkelijke prooi die ze zagen bleek een wolf, een uiterst dodelijke. De eerste man die de majoor pakt voelt alleen maar een scherpe prik in zijn borst en terwijl hij verbaasd naar zijn shirt kijkt dat rood wordt knikken zijn benen in een x en gaat hij neer, waarbij zijn hoofd met een natte klap op het pad slaat. Tijdens zijn val is de aanvaller al bij zijn tweede slachtoffer.

De man met het mes voelt zijn arm bewegen en ziet tot zijn afgrijzen dat zijn hand zijn eigen mes met enorme kracht in zijn eigen borst slaat. Hij kan alleen nog maar glazig kijken en ziet scheuren in zijn gezichtsveld komen. Het is alsof iemand de foto van wat hij ziet doorscheurt en uit elkaar trekt.

Gek genoeg voelt hij niets, hij gaat neer zonder een geluid te geven. De laatste van de drie mannen kijkt wat er met zijn kameraden gebeurt en voelt plotseling een arm om zijn nek. Terwijl hij wil reageren hoort hij een scherp geluid als van een knappend borrelnootje en hij voelt een onvoorstelbaar diepe pijn in zijn nek. Zijn hoofd valt om als een blaadje dat wordt weggeblazen en hij ziet niets meer.

Zijn adem stopt.

De majoor kijkt neer op de lichamen en heeft niet eens een verhoogde hartslag. Jammer, hij had dit liever vermeden, een spoor te veel. Deze opdracht was precies wat hij dacht dat die zou worden: slordig, niet genoeg controle. Dan maar netjes opruimen, dat maakt weer een beetje goed.

Glimlachend gooit hij een euro in de sleuf van de wc-deur. Zo, netjes schoon en opgeruimd, zou zijn moeder zeggen.

Hij heeft even tijd nodig om ze in zijn zojuist verlaten cabine te leggen. De man pakt de koffer weer op en loopt naar de rand van het park langs het kanaal. Uit de rand van het bloemenperk

haalt hij een paar stenen en daarmee vult hij de koffer. Hij denkt even na en pakt zijn mes. Hij heeft het moeten gebruiken, dus het is onbruikbaar geworden. Hij gooit het met een ruime boog het water in. Ook de koffer laat hij langzaam in het water glijden, er komen nog enkele luchtbellen naar boven en dan zijn alle sporen onder water verdwenen, hij kan weg.

Hij kijkt nog even om naar de wc die nu bezet is, het handvat is bij de klink afgebroken en het ronde schijfje staat op rood.

Hij loopt door het park naar de uitgang en zuigt op zijn vinger. Hij heeft zich ergens bezeerd, maar weet niet waaraan. Hij gaat de poort door en steekt de weg over om een taxi naar het hotel te pakken. Zijn hotel is een onderdeel van een hotelpark rond het vliegveld. Zijn bagage, verpakt in een grote reistas, staat al klaar op zijn kamer. Bij nood kan hij hem ook achterlaten, maar dat is nu niet nodig. Even uitchecken en van daar in een taxi naar het vliegveld. Met een blik op zijn horloge ziet de majoor dat hij prima op tijd is, en met een tevreden glimlach op zijn gezicht verdwijnt hij als een donkere schaduw in de regen.

Midden in het park staat een bosje vol oude rozenstruiken, in dat bosje is een kleine open plek. Daar staat een man met een fles in zijn hand naast een winkelwagentje, beide gejat bij de supermarkt. Vanaf deze plek kan je prima zien wat er in het park gebeurt, maar niemand kan hem zien, dus wat je noemt een perfecte plaats voor zijn huis. Hij kijkt naar een man die een paar stenen in een zwarte koffer doet en het kanaal in laat glijden.

De man verdwijnt in de regen. Morgen gaat hij kijken wat die kerel in het kanaal heeft gegooid. Misschien wel iets van waarde, wie zal het zeggen?

Hoofdstuk 6

Traag kom ik bij bewustzijn en ik voel me alsof er een granaat in mijn hoofd is ontploft. Mijn ogen prikken en ik probeer ze schoon te vegen. Ik kijk naar mijn hand, die kleverig is. Het is bloed, mijn hele lijf is kleverig en zit vol glasscherven die in mijn kleren hangen. Het halve raam ligt in scherven op en om me heen. Een rilling trekt door mijn lijf en ik schrik als ik zie dat ik in een enorme plas bloed lig. Voorzichtig tast ik mijn lichaam af op zoek naar onbekende gaten, maar ik vind niets. Ook geen plotselinge pijnscheuten bij bewegingen, ik ben volgens mij nog heel en dicht. Behalve een stijve schouder, en dat zal waarschijnlijk komen door die knal tegen de verwarming onder het raam. Mijn hartslag komt weer tot rust en ik kijk om me heen.

Langzaam krijg ik een beeld van mijn voormalige nette huiskamer.

'Kolere,' mompel ik.

Wat een klerezooi! Verdwaasd kijk ik naar de lijken die voor me liggen. De plas bloed waar ik in lig komt waarschijnlijk van de grote rechercheur die nog geen twee meter voor me ligt, zijn ogen staan open maar staren me nietszeggend aan. Hij heeft een gat in zijn borst en een stuk van zijn nek is weg waar waarschijnlijk een slagader geraakt is.

Er loopt een rood spoor van het gat naar de plas bloed waar ik nog in lig. Een stukje bot steekt uit zijn rug, de kogel is dwars door hem heen gegaan en heeft een bot geraakt, waarvan nu een gedeelte uit zijn rug steekt. Ik kijk snel weg, maar het beeld wordt niet beter. Zijn jonge metgezel met de tic en het bruine haar ligt achter hem en heeft dezelfde blik in zijn ogen. Hij is geraakt in zijn voorhoofd en de bovenkant van zijn schedel hangt aan een paar bruine haarslierten op zijn borst.

Met een raar gevoel in mijn maag probeer ik niet te denken aan wat er allemaal aan lichaamsinhoud verspreid is in mijn woonkamer. Aan de overkant van de kamer zit de trol half tegen de muur met mijn shirt op zijn borst. Zijn halve schedelinhoud zit tegen de muur achter hem. De rat zie ik niet zo snel en ik kijk rond of ik hem tussen de puinhopen ontdek. Wat ik wel zie zijn kogelgaten, in de hele kamer zie ik gaten, in het bankstel en in de muren. Zelfs de deur is er half uit geschoten en hangt er raar bij. Voorzichtig probeer ik op te staan.

Net terwijl ik denk dat het waarschijnlijk niet slim is om op te staan voor het raam, zie ik de rat. Hij komt omhoog vanachter de bank en loopt wankelend naar me toe. Hij zegt iets, maar ik versta niet wat hij zegt.

Zijn mond zit vol bloed en sproeiend waggelt hij naar mij toe. Hij roept iets, maar ik begrijp er niets van. Woedend richt hij het pistool op mij. Ik probeer wanhopig weg te kruipen en hoor een schot. Opeens zie ik een rond gat in het voorhoofd van de rat verschijnen, hij vliegt zeker twee meter naar achteren en valt met een misselijkmakend, soppend geluid neer. Gezien de toestand van de rest van de lijken durf ik niet naar zijn lichaam te kijken, ik weet zeker dat hij wat mist aan de achterkant. Tijdens zijn val klettert het pistool op de grond en het glijdt over de plavuizen mijn richting uit. Het komt vlak voor me tot stilstand, de loop nog steeds op mijn buik gericht.

Met mijn blik op het pistool durf ik me niet te bewegen en ik blijf zeker vijf minuten roerloos liggen. Voorzichtig schuif ik het wapen opzij en ik voel me direct beter. Als ik om me heen kijk zie ik dat een pistool toch een behoorlijke invloed kan hebben op dagelijkse gebeurtenissen en het leven dat erbij zou moeten horen.

De situatie is bizar: iemand buiten probeert al het leven in deze kamer uit te roeien en slaagt daar goed in. Op één na, en ik zal blijven liggen totdat ik zeker weet dat hij of zij weg is. Eén ding is zeker, de rat en de trol ben ik kwijt. Een ding dat ook

zeker is: ze hebben ook twee rechercheurs omgelegd. In films hebben ze daar een uitdrukking voor: 'Er is stront aan de knikker!'

Op mijn klokje zie ik dat het drie uur is. Ik kan niet geloven dat iemand vier mensen en mijn totale huiskamer op klaarlichte dag overhoop heeft geschoten! Goed, de kamer was niet helemaal klaar en het was ook niet helemaal licht, het was pokkenweer met regen, maar toch! Niemand in de buurt heeft er blijkbaar iets van gemerkt, terwijl er toch in mijn huis geschoten is. Ik denk aan de planning van mijn dag die ik niet heb gehad, en bedenk dat nog geen vier uur geleden mijn leven er heel anders uitzag. Nu moet ik wel plannen, of ik wil of niet.

Hulp moet ik hebben, en ik heb een telefoon nodig. De hal lijkt echter heel ver weg en de schutter, als hij er nog is, heeft een perfect schootsveld tot de deur van die hal. Dat zullen we maar niet doen, denk ik en ik kijk naar de grote rechercheur, die vlakbij ligt. Het zou gek zijn als hij geen mobieltje bij zich heeft.

Heel voorzichtig en zorgvuldig controlerend dat ik niet boven de vensterbank uitkom schuif ik in de richting van de rechercheur. Met mijn voet haak ik onder zijn arm en ik probeer het lichaam naar me toe te trekken. Het enige wat er gebeurt is dat er nog meer bloed uit het lichaam komt, maar het beweegt nog geen centimeter. De man is veel te zwaar. Zijn colbert is opengevallen en ik zie een lege schouderholster. Daaronder een binnenzak, waar een portemonnee half uitsteekt. Geen telefoon. Natuurlijk niet, bedenk ik, zo'n ding bewaar je niet in je binnenzak, maar in een buitenzak, zodat je hem makkelijk kan pakken als hij rinkelt. Een zak van het colbert van de grote man staat half open en het klepje is omhooggeklapt, maar ik kan er niet in kijken. Als de telefoon daar niet in zit kan ik het vergeten. De andere zak van het colbert ligt onder het lichaam en daar kan ik nooit bij.

Om me heen kijkend probeer ik iets te vinden wat me kan helpen. De staande schemerlamp ligt op de grond en de kap is

er af. Bovenop steken er een paar draadeinden uit op de plaats waar de kap heeft gezeten. Als ik die kan pakken zou ik de draadeinden kunnen verbuigen en zo een haak kunnen maken waarmee ik de zak van het colbert zou kunnen opmaken en de inhoud er misschien uit kan lepelen.

Bij een beweging merk ik dat het erg traag gaat. Mijn benen strekkend merk ik de oorzaak. Het bloed begint te drogen en ik zit half vastgeplakt aan de vloer. Opeens schiet er een pijnscheut door mijn lichaam. Ik kreun van de pijn en probeer te ontdekken of en waar ik getroffen ben. Mijn schouder blijkt de oorzaak en ik zie dat ik toch geraakt ben, dat moet dan toch die rat zijn geweest. Ik heb eigenlijk niets gevoeld, tot nu toe dan. Ik lig waarschijnlijk toch in mijn eigen bloed. Links kan ik dus weinig, maar ik kan wel met mijn voet bij de staander van de lamp en haak mijn tenen erachter. Langzaam trek ik het ding naar me toe, bedacht op een eventuele reactie van buiten, maar er gebeurt niets. Het moet van daaraf duidelijk te zien zijn dat de lamp beweegt, dus ik denk dat de schutter weg is. Het heeft echter geen zin om risico te nemen en ik blijf laag en onder het raam.

Met mijn goede arm schuif ik het pistool naast me verder weg en ik pak de voet van de lamp. Ik buig de draadeinden in een haak en steek die in de richting van het colbert van de grote man. Het gewicht van de voet van de lamp is aanzienlijk en ik heb moeite om de juiste richting te krijgen. Alles draait even om me heen, ik ben een beetje duizelig, waarschijnlijk door het bloedverlies. Na enkele pogingen glijdt de haak in de zak van het colbert en terwijl ik hem terugtrek komt er een ingeklapte telefoon mee.

Het werd tijd, laat het ook maar een keer meezitten, denk ik dankbaar.

Met de haak trek ik de mobiele telefoon naar me toe, in de hoop dat hij aanstaat. Het is een model dat je moet

openklappen, en terwijl ik dat doe hoor ik een bliep en zie ik de tijd op het scherm: 15.44.

Ik typ 112 en heb moeite de kleine toetsen in te drukken. Eindelijk lukt het en ik hoor de bel overgaan. Een heldere vrouwenstem zegt: 'Alarmcentrale goedemiddag, waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Ehh ... ,' begin ik. Ik denk bij mezelf: wie moet je hebben in een situatie als ik nu zit, politie, ambulance, lijkwagen? 'Ik denk dat ik hulp nodig heb,' murmel ik, 'doe de politie maar.'

Ze vraagt mijn naam, maar ik verlies op dat moment mijn gezichtsvermogen, begin te trillen over heel mijn lijf en kan niets meer uitbrengen. Tranen lopen opeens over mijn wangen. Ik hou de telefoon aan mijn oor, maar hoor niets meer.

Dan voel ik me heel warm worden terwijl ik kippenvel in mijn nek krijg. Op dat moment daalt er een rust over me heen en ik ga voor de derde keer op een dag op zwart.

Deze keer komt het als een opluchting.

Hoofdstuk 7

Hoofdinspecteur Eugene Opdam stapt in zijn vijftien jaar oude rode Volkswagen Kever, veegt wat oude kranten en lege blikjes frisdrank van de stoel naast hem en legt zijn net gekochte zakje moorkoppen voorzichtig neer. Zijn krant legt hij erbovenop.

Eugene is op weg naar zijn pensioen, maar dat is hem niet aan te zien. De ex-marinier die hij is houdt zijn lichaam in topconditie. Tenminste, dat vindt hij zelf, daar kunnen de meningen nogal over verdeeld zijn. Hij is plaatselijk een paar kilo te zwaar. Eigenlijk komt dat doordat hij te kort is. Als hij ietsje langer was zou zijn gewicht perfect zijn. Ergo, hij is niet te zwaar maar te kort, basta!

De rest om hem heen is altijd een beetje morsig: zijn auto, zijn outfit, zelfs zijn onafscheidelijke marinecap is zijn tijd ver voorbij. Onder die cap zitten wat grijze stoppeltjes rond een kale kruin. Hij ziet er wat zonderling uit met zijn spijkerbroek en colberts in de meest onmogelijke motieven en kleuren. Eugene is volledig kleurenblind, maar heeft niemand nodig tijdens zijn kleding aankopen, bij de verkopers negeert hij altijd hun gezichtsuitdrukking en mening. Onder zijn outfit draagt hij sportschoenen en op zijn hoofd een blauwe baseballcap met marine-embleem. Hij ziet eruit als een zuurstok die half opgezogen is, kleurrijk en kleverig, maar ook zoet. Zijn gezicht is sterk, dat wil zeggen dat je kunt zien dat je met een persoonlijkheid te maken hebt. Door zijn krappe 165 cm maakt hij meer indruk met zijn kop dan met zijn lengte.

Zijn gezicht zit vol diepe lijnen, veroorzaakt door wat hij heeft meegemaakt in zijn leven, dat nu reeds zestig jaar telt. Rond zijn ogen zitten kraaienpootjes, zijn neus is meestal rood. 'Dat is het enige lichaamsdeel dat regelmatig zon krijgt,' zegt hij altijd.

Of het komt door de wijn, dat zou ook kunnen, dat geeft hij dan wel toe, hij is een echte liefhebber. Een mooie wijn kan hem helemaal in extase brengen.

Meestal een fles, want hij heeft een hekel aan huiswijn in een glas of karaf waarin de restjes vaak door elkaar gemengd zijn. Dan maar een fles, de rest neemt hij gewoon mee naar huis. Anders maken ze er huiswijn van, stel je voor. Humor is heel belangrijk voor Eugene Opdam. Hij houdt van zwarte humor, het liefst zo donker mogelijk, net zoals zijn koffie en zijn vrouwen. Een van de twee, of beide, doet wonderen met zijn humeur. Relativeren, liefst met wat zwarte humor, staat boven aan zijn dagelijkse boodschappenlijst. Hij ziet helder het betrekkelijke van de dingen en te vaak de gevolgen. Te veel om zich te druk te maken, het zal later zeker nog een keer gebeuren. Als je alles van zijn persoonlijkheid bij elkaar zou rapen hou je een gecompliceerde maar zeer pientere man over, die, als hij wil, uitermate charmant kan zijn.

In zijn vak is hij een meer dan uitstekend rechercheur en hij is bloedfanatiek. Als hij zijn tanden in iets zet is dat een teken dat het nooit is afgelopen voordat het opgelost is. Onder Opdam bestaan er geen onopgeloste zaken, alleen zaken die nog opgelost moeten worden, en dat is een groot verschil, al is dat niet voor iedereen zo duidelijk. In zijn hoofd lopen die zaken altijd mee, er komt altijd wel iets naar boven. Dat kan even duren, maar het komt, altijd.

Zijn werk zit altijd in zijn hoofd; hij heeft geen uitknop en wil die ook niet.

Hij stopt voor een rood stoplicht en laat zijn gedachten over het laatste jaar gaan, dat hem behoorlijk geraakt heeft, veel meer dan hij had gedacht. Hij had altijd boven op zijn werk gezeten, maar zijn instelling had een behoorlijke deuk opgelopen na de komst van de nieuwe burgemeester en diens adviseur. Bij hun aanstelling hadden zij een duidelijke voorkeur gehad voor de invulling van hoofdinspecteur, een functie

waarnaar hij had gesolliciteerd. Hij stond al vijf jaar op de rol en na de overplaatsing van de vorige hoofdinspecteur was het zijn beurt. Er was echter een rechercheur op de afdeling gekomen, Verdongen, die duidelijk connecties had met de burg en zijn 'fluitneus'. Opdam had hem die bijnaam gegeven, hij had een gok als het handvat van een fluitketel, vandaar.

De burgemeester was de 'burg', lekker kort.

Al bij de kennismaking was de wederzijdse afkeer duidelijk, en het zou nooit wat worden, dat wist Opdam direct. Ze probeerden die Verdongen naar voren te schuiven en dat lukte ook nog. Zijn val en de invulling van de hoofdinspecteur van hun keuze volgden snel na hun komst.

Het was een voorval in de verhoorkamer geweest en het gevolg daarvan die de doorslag hadden gegeven. In een moordzaak die hij samen met Verdongen had gedaan, hadden ze bewijs gevonden dat een vrouw haar man vergiftigd had. In de verhoorkamer had hij met Verdongen de vrouw na een twee uur durend verhoor zo in het nauw gebracht dat ze wel moest bekennen dat ze haar man had vergiftigd. Ze had daar alle redenen voor gehad, maar daar ging het niet om. Ze had als een kat in het nauw een sprong gemaakt die haar uit de nesten had geholpen en Opdam erin gebracht.

Tijdens het onderzoek, en hij had het Verdongen gevraagd, had hij de indruk gehad dat de vrouw en Verdongen elkaar kenden, maar de laatste had dat pertinent ontkend. De vrouw ook trouwens, maar Opdam bleef dat vage gevoel houden.

Intuïtief voelde hij dat het niet klopte. Hij mocht Verdongen niet, er was iets met die man waar hij zijn vinger niet op kon leggen. Zeker ook door zijn connecties met de burg & fluitneus. In gedachten noemde hij Verdongen 'de gladjanus'. Zijn altijd piekfijne voorkomen maakte het niet beter, die kerel had altijd vers gestreken overhemden en stropdassen in zijn kast hangen. Die schenen altijd bij een vergadering als vanzelf om zijn

schouders te gaan hangen. De geur die om hem heen hing was er een van dure parfums die niemand op het bureau zich kon veroorloven. Hij had extra inkomsten, dat was heel duidelijk. Zijn levensstandaard paste niet bij die van het inkomen van een politieman. Nee, er was wat met die kerel, en hij zou er zeker een keer achter komen wat het was.

Dat moment kwam sneller dan verwacht.

Normaliter deed hij de verhoren met Sofie, zijn assistente, die geweldig was in verhoortechnieken. Ze had echter een tentamen in een of ander politierecht en had hem gebeld dat ze die dag niet aanwezig kon zijn.

Hij had de camera en het geluid zoals gewoonlijk aangezet en gecontroleerd of de rode lampjes brandden, het teken dat ze opnamen. Hij had zoals verwacht de vrouw zodanig in het nauw gebracht dat ze bekende dat ze haar man vergiftigd had.

Verdongen had een telefoontje gekregen en aan zijn chef gevraagd of hij weg kon.

Dat was eigenlijk tegen de regels, want een verhoor diende altijd door twee personen te gebeuren, maar Opdam had zijn bekentenis en had het goed gevonden. Nadat Verdongen was weggegaan zocht hij zijn papieren bij elkaar en hij was ze in een mapje aan het doen.

Opeens sloeg de vrouw zichzelf in het gezicht. Verbijsterd zag Eugene dat ze haar blouse kapotscheurde en in één ruk haar bh van haar lichaam trok. Met blote borsten liep ze hard met haar hoofd tegen de muur. Schreeuwend schopte ze tegen de tafel en ze sloeg zo hard tegen haar stoel dat hij het bot in haar pols hoorde breken. Hij wilde haar stoppen, maar ze ging nog harder schreeuwen.

De rechercheurs die op het tumult afkwamen en de verhoorkamer betraden zagen de vrouw op de grond zitten.

Ze had zich snel op de grond laten zakken en begon te huilen. Haar slipje hing op haar enkels en ze had overal blauwe

plekken. Ze werd weggevoerd door een vrouwelijke rechercheur, die beschuldigend naar hem had gekeken.

Hij maakte zich echter geen zorgen omdat alles opgenomen was, tenminste, dat was de bedoeling. Later bleek dat zijn verhaal niet door de camera ondersteund zou worden omdat die niet had opgenomen. Ondanks dat de rode lampjes hadden gebrand, daar was hij zeker van. Geluid van de schreeuwende vrouw was er wel.

Hij had bewondering voor de vrouw die hem zo listig te pakken had genomen. Maar iemand had met de camera geknoeid. Hij vroeg zich af wie haar geholpen had, waar hij zo zijn ideeën over had, maar geen bewijzen.

De vrouw had een aanklacht tegen hem ingediend. Hij was ter plekke geschorst en moest direct zijn penning en pistool afgeven in afwachting van het onderzoek.

Het dossier van de vrouw met de bekentenis had hij op weg naar huis in een container gegooid. Fout, absoluut, maar het gebrek aan steun had hem opgebroken. Op de vraag van de commissaris waar hij het dossier had gelaten had hij zijn schouders opgehaald.

'Misschien in de kamer waar ik die vrouw heb aangerand,' had hij gezegd. 'Kijk daar eens.'

De vrouw werd opnieuw verhoord, maar bleef volhouden dat ze onschuldig was, en ze werd bij gebrek aan bewijs vrijgelaten.

De fluitneus kwam niet veel later bij Opdam op bezoek en vertelde doodleuk dat hij de vrouw kon overhalen de aanklacht te laten vallen, maar daar moest wel wat tegenover staan. Opdam wist direct dat hij in een val gelopen was en had geen andere keus dan op het verzoek in te gaan. Dat hield in: zich terugtrekken als kandidaat voor de functie van hoofdinspecteur en een overplaatsing accepteren. De vrouw trok kort daarop haar aanklacht in, omdat ze geen zin meer had in dat hele 'gedoe'. Zijn enige steun kwam van Sofie, Riet van de balie, zijn

stagiair Auke en Boogie, de commandant van het arrestatieteam.

Het was echter een enorme klap voor zijn geloofwaardigheid geweest. Hij had de overplaatsing echter snel verwerkt en was gewoon weer aan het werk gegaan.

Na een jaar als gewoon inspecteur in een andere stad gewerkt te hebben viel de hoeveelheid door hem opgeloste zaken op. Hij kreeg daarop het verzoek om zijn oude team bij te staan in een moordonderzoek dat volledig was vastgelopen. Zijn eerste reactie was negatief, maar Sofie had hem omgepraat. Ze zaten al ruim een jaar met die oetlul, zoals ze Verdongen noemde, opgescheept, de man bakte er totaal niets van. Die kamde in de ochtend zijn haren en ging lunchen, kwam om vier uur terug en verdween weer op de exacte vijf van de klok.

Opdam had met zijn oude team de zaak in drie dagen opgelost. Snel kwam het verzoek van de commissaris om weer op zijn oude afdeling te komen. Hij gaf zijn voorwaarden door en die werden tot zijn verbazing geaccepteerd: hij zou de leiding krijgen als hoofdinspecteur.

Verdongen zou onder hem komen. Die was woedend omdat dat zijn degradatie zou betekenen en hij was bij de burgemeester en de fluitneus gaan klagen. Maar omdat de commissaris dwars ging liggen en de beste Verdongen van het afgelopen jaar geen opgeloste zaak kon inbrengen, moesten de burgemeester en de fluitneus inbinden.

Een claxon van de auto die achter hem staat brengt hem weer bij de dag van vandaag. Hij steekt zijn hand op ter verontschuldiging en geeft gas.

slechts en loopt naar de deur.

'Eh ... , Ramos,' zegt Luigi, 'je hoeft die lul Percotti niet meer mee terug te nemen, is dat duidelijk?'

Ramos knikt weer en pakt zijn telefoon. Luigi Pavalini is nog niet vergeten dat Percotti hem 'Bassie' noemde en knikt tevreden, zijn reputatie is hem heilig, hij accepteert niet dat iemand hem vernedert, ook al is er niemand buiten Ramos getuige van geweest. Die lul mag blij zijn dat Ramos het zou doen, bij Manson zou hij slechter af zijn geweest. Manson heeft er genoeg in om iemand af te maken, bij Ramos is het werk, niets meer, niets minder. Die zou de taak van Manson moeten overnemen, jammer, want hij heeft hem voor de veiligheid graag in de buurt. Luigi pakt de telefoon en belt zijn man bij de politie. Op het hoofdbureau hoort Verdongen zijn mobiele telefoon, maar hij ziet geen naam in het display.

Hij neemt op en zegt: 'Verdongen, met wie spreek ik?' 'Met je baas, lul,' zegt Luigi, 'we moeten even overleggen.'

Verdongen heeft Luigi maar één keer ontmoet en dat zou hij niet snel vergeten. Het zwakke punt van Verdongen is gokken en hij was zwaar over de scheef gegaan. Op een avond zat hij in een rondje van zes mannen te poken in een nachtclub en hij had een geweldige hand gehad. Hij wist toen nog niet dat het circuit in handen was van Luigi, net zoals de nachtclub. Hij had een hoge straat in zijn hand en wist door telling van de kaarten dat er niets boven kon komen. Hij was erg goed in het bijhouden van kaarten en hij twijfelde niet. Er stond echter te weinig in de pot om die hand goed te verzilveren.

Toen was die grote man met wit haar binnen komen lopen, Manson, en die was achter een speler gaan staan. Keek naar de kaarten en zei simpel: 'Wij zetten twee ton in.' Verdongen had rustig gereageerd en gezegd dat hij dat niet had.

'Dat is geen probleem,' had Manson gezegd, 'wij accepteren ook schuldbewijzen.' Verdongen was zo zeker van zijn zaak dat hij het briefje tekende en in de pot legde. De rest van de tafel had inmiddels gepast en zat gespannen te kijken. Verdongen draaide zijn kaarten om en keek tevreden naar de reacties van de mannen aan de tafel.

'Zo, tering, dat zijn pas kaarten,' riep iemand. Iedereen aan de tafel wist dat de kans om daarbovenuit te komen zeer klein was. En toch gebeurde het. Dat wat eigenlijk niet kon. Zijn tegenstander had een kaart in zijn set die hij al geteld had in het spel, dat wist hij zeker.

De gevolgen waren desastreus, hij had het geld niet. In paniek had hij het aanbod aanvaard om quitte of dubbel te spelen en had ook die partij verloren. Zo stond hij in een krappe twee uur vier ton in het krijt. Hij moest zijn autosleutels inleveren, dat ging hem aan zijn hart, zijn geliefde zwarte Mustang. Ze hadden hem een aanbod gedaan om af en toe wat informatie door te spelen of ze konden zijn knieën breken en de rente maandelijks innen. Dat was met een eenvoudig rekensommetje goed uit te rekenen. Twintig procent op vier ton maakte een afdracht van 80.000 per maand, terwijl de schuld bleef staan.

De keuze was snel gemaakt. Nu kreeg hij zelfs af en toe betaald voor waardevolle informatie of voor het laten verdwijnen van bewijsmateriaal.

'Je bent mijn baas niet, eikel,' sist hij zachtjes in de telefoon terwijl hij snel naar buiten loopt, 'en je moet me niet onder werkuren bellen, ben je nu helemaal belazerd!' Luigi staart naar de telefoon en zet het woord 'eikel' in zijn geheugen in de afdeling-Verdongen.

'Waar is Manson?' vraagt hij.

'Geen idee man', bijt Verdongen hem toe, 'hoe moet ik dat nu weten, het is toch jouw man, jij betaalt hem toch?'

Luigi moet alles uit de kast halen om rustig te blijven bij deze respectloze eikel.

'Dus jij hebt ook niets gehoord,' vraagt hij schijnbaar onverstoorde.

'Ik heb hem gebeld en heb zijn voicemail ingesproken,' antwoordt Verdongen. 'Ik heb een groter probleem,' gaat hij verder, 'die Opdam zit in mijn nek. Volgens mij heeft hij me door, ik heb Manson gevraagd het op te lossen.'

Luigi kijkt ongelovig om zich heen. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je aan Manson gevraagd hebt om de hoofdinspecteur van politie om te leggen?'

Het is even stil op de lijn.

'Godvergeten lulhannes!' explodeert Luigi, 'halve zool, achterlijke imbeciel. Je hebt Manson niet gesproken? Heb je het ingesproken in zijn voicemail?'

Manson is verdwenen en op zijn telefoon staat jouw stem waarin je ..., Luigi valt stil. Hij legt zijn hand op zijn hoofd van verbijstering en denkt koortsachtig na.

'Luister', zegt hij, 'onderzoek wat er met die Molenaar is gebeurd, is hij kassiewijlen dan is het prima, leeft hij nog dan wil ik hem spreken. Breng hem naar de club, je hebt 24 uur. Heb je die Molenaar levend dan krijg je een bonus, dood is ook goed, maar dan staan we alleen maar quitte. Geen Molenaar betekent einde oefening, begrepen?' en hij hangt op.

Verdongen beseft opeens wat hij gedaan heeft en staart voor zich uit. Het kan alleen goed gaan als die telefoon niet gevonden wordt of bij de explosie vernietigd is. Het wordt wel een erg dun draadje waar hij nu aan hangt.

Hij zal niet snel vergeten wat Oppie in zijn oor fluisterde in de werkkamer van de burgemeester.

'Geniet ervan zolang het kan, nu is jouw tijd gekomen, zelfs je nichtjes hier kunnen je niet beschermen.'

Oppie had hem vriendelijk maar met ijskoude ogen op zijn rug geklopt. Die kerel is te ver gegaan, desnoods zal hij hem

zelf opruimen. Maar eerst zal hij die Molenaar opsnorren en naar de club brengen, anders krijgt hij Manson of die Ramos achter zich aan en daar heeft hij geen trek in. Dit zal zijn schuld vereffenen, daar is hij van overtuigd. Quitte was gelijk, toch? Dat had Luigi gezegd. Maar hij heeft ook wel zin in die bonus, de laatste keer is al een tijdje geleden. Hij zit wat krap en kan wel wat extra's gebruiken.

Hij loopt terug naar zijn kamer en pakt zijn jas. Uit zijn kluisje haalt hij zijn pistool en een extra magazijn en trekt zachtjes zijn deur dicht. Riet ziet hem vanachter de balie vertrekken en ze geeft hem stiekem de vinger.

Voor mij hoeft je niet terug te komen, kloothommel, denkt ze. Ze weet dat het niet netjes is om zoiets over een collega te denken, maar het is overmacht. Het is zo'n ontielig eikel, die Verdongen, ze vergeeft het zichzelf en gaat met een glimlach weer aan het werk.

Buiten wil Verdongen net in zijn auto stappen als zijn telefoon gaat.

'Peter' ziet hij op het display. Een paar minuten later zit hij nog verbaasd naar zijn telefoon te staren.

Kijk, kijk, kansen keren. Vanavond gaat hij naar het casino, dit soort signalen kun je niet negeren.

Met een brede glimlach stuurt hij zijn Opel de parkeerplaats af en gaat op weg naar Loosdrecht.

In zijn kelder gaat Luigi achter zijn computer zitten en hij laat op een forum een bericht achter. Hij weet dat hij binnen het uur de Majoor aan de lijn heeft, er zijn wat klusjes voor hem. Het zal duur worden, maar liefst drie klusjes krijgt hij deze keer. Maar als je het afzet tegen zes miljoen verlies valt het allemaal wel mee. Hij belt met zijn kantoor en vraagt om wat dossiers klaar te maken, hij noemt de namen en hangt op.

Als de Majoor op Schiphol landt krijgt hij op weg naar de uitgang een sleutel van een kluisje in zijn handen gedrukt. Daar zal hij de dossiers vinden, net zoals altijd. In die dossiers staan

alle gegevens die hij nodig heeft om de personen te vinden die erin staan, deze keer heeft hij wat meer tijd.